

Arrest

nr. 218 419 van 18 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (J.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en een katholieke christen te zijn. U bent geboren op 28 februari 1990 in Cali en hebt in die stad gewoond tot u naar Yumbo bent verhuisd, een kleinere stad in de buurt van Cali. U hebt technisch onderwijs gevolgd en werkte als zelfstandige. U had een winkel die motoraccessoires verkocht toen u de gelegenheid kreeg om via een Chinese groothandelaar motorhelmen te verdelen.

Deze helmen bracht u als rondreizende verkoper aan de man, en daarvoor hebt u uiteindelijk ook andere mensen moeten aanwerven. Uw handelsactiviteiten namen dan ook een hoge vlucht. Dit ontsnapte niet aan de aandacht van El Clan Del Golfo, die verbonden waren aan de "autodefensas", een paramilitaire militie in Colombia. Na enkele pamfletten waarin zij opriepen om bij te dragen aan de zaak begon u telefoontjes te krijgen waarin u werd gevraagd om elke maand geld te betalen voor bescherming. U ging op 13 september 2013 met deze feiten naar het openbaar ministerie om klacht in te dienen. Luttele dagen later stopte u aan een verkeerslicht toen enkele mensen u vroegen om even aan de kant te gaan staan. Deze mannen maakten u duidelijk dat u ging moeten betalen, zoniet zou u dat met uw leven bekopen. Kennelijk waren ze ook op de hoogte van uw klacht, want ze zeiden dat u niet opnieuw naar het openbaar ministerie mocht stappen. Tweemaal kwamen ze naar uw zaak om het geld te incasseren, waarna ze de gewoonte ontwikkelden om u tijdens het pendelen te onderscheppen en het geld in ontvangst te nemen, vermoedelijk om uw veiligheidscamera's te vermijden. Soms gebruikten ze die gelegenheid ook om u te laten weten dat het maandelijkse bedrag verhoogd was.

De maanden gingen voorbij. U begon een relatie met een van uw werknemers, L. (CG-nummer 17/10754 en OV-nummer 8.576.813). In 2016 werd uw vriendin zwanger. Met het besef dat u binnenkort vader zou worden kwam ook de realisatie dat uw werk te gevaarlijk was geworden, en u besloot zich terug te trekken uit het bedrijf. Uw handel zou verdergezet worden door uw broers. U verkocht de resterende voorraad en het klantenbestand van uw bedrijf aan uw broers en uw persoonlijke spullen deed u ook van de hand. Vanaf dan zette u alles op naam van uw vriendin, zoals de auto en het appartement. Toen moest u ook aan uw vriendin opbiechten dat u al de hele tijd werd afgeperst door een bende. Zelf werd u een stille vennoot in het bedrijf, die nog elke maand een som van 2.800.000 pesos zou ontvangen van elk van uw broers. U ging niet meer naar Cali en was zo min mogelijk betrokken bij de commerciële activiteiten. Hoewel er niets meer gebeurde, voelden jullie zich onveilig, en jullie regelden paspoorten voor als jullie het land zouden moeten ontvluchten. In november 2017 brachten jullie de oudste dochter van uw vriendin naar de school toen een andere auto jullie brutaal tot stoppen dwong. Het ging om bendeleden die het achterstallige geld van u eisten. U veinsde dat u helemaal geen geld meer had, nu u geen eigen bedrijf meer had, maar deze mannen eisten van u 20 miljoen pesos, zoniet zouden zij uw familie van kant maken. U smeekte hen om meer tijd om te betalen. De mannen vertrokken weer. Jullie doken onder bij uw moeder, en bereidden jullie vertrek uit Colombia voor. U vertrok met het vliegtuig via Madrid naar Brussel, waar u toekwam op 12 december 2017. Op 24 januari 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia door deze criminele bende te worden gedood, samen met uw hele familie.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten neer: de paspoorten van uzelf, uw partner, jullie dochter en de dochter van uw partner, uw identiteitskaart, die van uw partner en haar dochter, de geboorteaktes van beide kinderen, een notariële akte waarin de vader van de oudste dochter van u de toestemming geeft om het land te verlaten, uw rijbewijs, een aanklacht die u hebt gedaan bij het openbaar ministerie, documenten betreffende uw bedrijf, een aankoopbewijs van jullie woning in Yumbo, en uw advocaat heeft via mail op 27 juli 2018 ook nog 5 foto's doorgestuurd die blikshade tonen aan het portier van een auto, en een kopie van de identiteitskaart van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart te vrezen dat u zou worden vermoord door de criminele bende die u in Colombia heeft afgeperst (CGVS, p.9-11,18). Tal van tegenstrijdigheden verhinderen echter dat er geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde feiten.

Om te beginnen leggen zowel u als uw partner L. opvallend vage verklaringen af over wie er precies achter de afpersing zou zitten. Hoewel zij u pamfletten bezorgden en zich hebben voorgesteld aan de telefoon en in den lijve (CGVS, p.9-10) waardoor u moet weten hoe zij zichzelf noemen, verwijst u bij DVZ naar de "Autodefensas Gaitanista", een paramilitaire organisatie die ook onder andere namen opereert (DVZ, vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Tijdens uw spontaan relaas verwijst u naar een "clan" die deel uitmaakt van de "Autodefensas" (CGVS, p.10) en gevraagd om te specificeren wie u bedoelt met de guerillas verwijst u naar "el Clan del Golfo", ook gekend als de "Forzas Unidas Autodefensas de Colombia", waarbij u opmerkt dat zij vaak van naam veranderen (CGVS, p.19). Het is echter vreemd dat u niet consistent naar hen verwijst onder de naam die zij gebruikten om met u te communiceren. Uw echtgenote blijkt trouwens noch bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Vraag 3.5), noch op het CGVS te kunnen zeggen wie zij eigenlijk vreest. Ze denkt wel dat ze de juiste naam zou kiezen als het een meerkeuzevraag was (CGVS vrouw, p.13). Dat jullie verklaringen hieromtrent zo weinig specifiek zijn, wekt reeds verwondering. Verder blijkt dat u bij DVZ hebt verklaard dat uw partner reeds in 2014 op de hoogte was van de afpersing (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Zowel zij als u verklaren op het CGVS dat zij pas hoorde van deze kwestie toen ze zwanger was van jullie dochter (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.10), die in februari 2017 is geboren. Wanneer L. wordt geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ, verklaart zij dat ze denkt dat de afpersing begon in 2014 (CGVS vrouw, p.9-10). U legt echter documenten voor waaruit blijkt dat u in reeds in augustus 2013 klacht had ingediend wegens afpersing. Zij verklaarde zelf ook bij DVZ dat de afpersing was begonnen in 2013 (DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5) waaruit opnieuw blijkt dat uw partner helemaal niet goed op de hoogte is van de feiten die aan de basis van jullie vertrek zouden liggen.

Ook bij de door u beweerde feiten rijzen de nodige vraagtekens. U zou elke maand een bepaalde som geld hebben betaald aan deze criminele bende tot u zich terugtrok uit de zaak (CGVS, p.10). Toen u voor het eerst door deze bende werd gecontacteerd, bent u klacht gaan indienen (CGVS, p.9). Twee à drie dagen later was u onderweg in de auto toen u aan de stoplichten werd aangesproken door enkele mannen, die u vervolgens hebben bedreigd en zeiden dat ze op de hoogte waren van uw klacht (CGVS, p.9-10). U gaf op DVZ een andere versie van de feiten: daar verklaarde u dat deze mannen 14 dagen na uw klacht gewapend uw winkel zijn binnengekomen rond het sluitingsuur, en u deze boodschap gaven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U voegde daar toen ook aan toe dat de bende met de regelmaat van de klok naar de winkel kwamen om het geld te incasseren (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS wijken uw verklaringen opnieuw af op dat punt. U zegt dan dat ze maar één keer uw winkel zijn binnengekomen, en dat zij ook niet meer buiten uw winkel met u kwamen spreken nadat u daar camera's had gehangen. Daarna onderschepten zij u altijd als u op de baan was om het geld op te eisen (CGVS, p.10). Hierbij kan ook worden opgemerkt dat u pas op 13 september 2013 klacht hebt ingediend over de feiten die zich zouden hebben voorgedaan op 28 augustus 2013, en dat u daar geen melding maakt van andere feiten die zich zouden voorgedaan voor of na dat dreigtelefoontje, en dat u ook geen melding maakt van enige vermoedens over de dader(s). Nochtans had u voordien al pamfletten ontvangen waarin u om geld werd gevraagd (CGVS, p.9).

Jullie nieuwe appartement in Yumbo stond op naam van uw partner, net als de auto, en u ging niet langer naar Cali toen uw broers uw handel overnamen (CGVS, p.10). U kan echter niet precies zeggen wanneer u dit bedrijf, dat u zo nauw aan het hart lag dat u er onmogelijk een geldwaarde op kan plakken (CGVS, p.13), precies hebt verkocht aan uw broers (CGVS, p.14). Dat is opnieuw een eigenaardige tegenstelling. Daarna hebt u maandenlang op geen enkele wijze nog iets van de criminele bende gehoord, waaruit u concludeerde dat uw probleem was afgelopen (CGVS, p.14). Het kwam dan ook als een donderdag bij klare hemel toen de bendeleden u op zekere dag aanreden met de wagen en meer geld van u eisten (CGVS, p.10-11,14). Het valt echter op dat het jullie zwaar valt om consistente en precieze verklaringen af te leggen over deze gebeurtenis. Om te beginnen is er de kwestie van het geld. Daar waar jullie bij DVZ beiden verklaarden dat deze misdadigers 30 miljoen pesos van jullie eisten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5) leggen jullie andere verklaringen af op het CGVS. Allebei hebben jullie het dan consistent over 20 miljoen pesos (CGVS, p.11,14,16; CGVS vrouw, p.9). Uw vrouw lijkt dit te wijten aan een eenvoudige vergissing (CGVS vrouw, p.9) en u denkt dat het lag aan de zenuwen en aan het feit dat jullie ondertussen meer tijd hadden om zich deze zaken te herinneren (CGVS, p.16). Dat u meer tijd had om zich zaken te herinneren kan niet ophelderen waarom u zich de zaken anders herinnert dan toen u in België bescherming vroeg.

Nog merkwaardiger is dat jullie deze ingrijpende gebeurtenis kennelijk niet goed in de tijd kunnen plaatsen. Bij DVZ hebben jullie het allebei over de maand november (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor denkt u dan weer dat zich dit moet hebben voorgedaan begin december (CGVS, p.15). Uw vriendin L. meent aanvankelijk zelfs dat jullie binnen de week de tickets en paspoorten hebben geregeld omdat u slechts een week de tijd kreeg om te betalen (CGVS vrouw, p.9,10). Na de pauze lijkt ze niet zo zeker te zijn en verklaart ze dat jullie een week à twee weken de tijd hadden gekregen om het geld op te hoesten (CGVS vrouw, p.11). U houdt het er zelf op dat u twee à drie weken de tijd vroeg om te betalen, en dat u van hen geen precieze instructies kreeg (CGVS, p.14), wat op zich al bizar is van een bende misdadigers die u probeert af te persen. Toch had u redelijk precies uitgerekend dat u pas vanaf de 15e of 16e december iets van hen zou horen (CGVS, p.15). Waarop u zich baseert voor deze berekening is volstrekt onduidelijk aangezien u geen specifieke instructies had gekregen van deze bende. Hier wringt dan ook het schoentje aangezien twee van jullie paspoorten reeds op 16 november 2017 en de overige twee op 21 november 2017 werden uitgereikt. Dat betekent dat jullie al veel langer voor jullie vertrek op 11 december 2017 paspoorten hebben aangevraagd en dus reeds plannen hadden om het land te verlaten. Volgens L. duurt het al ongeveer een week om een afspraak te krijgen om een paspoort te laten aanmaken (CGVS vrouw, p.11), waaruit volgt dat jullie al een maand voor uw vertrek met de voorbereidingen bezig waren. Zowel u als uw partner verklaren echter dat jullie pas door deze schokkende gebeurtenis besloten om het land te verlaten en dat jullie na dit incident nog alle documenten in orde moesten brengen (CGVS, p.11,15; CGVS vrouw, p.9). U wijt dit in eerste instantie aan uw geheugen: u bent niet goed met datums en het zou inderdaad kunnen dat jullie die paspoorten al eerder hadden aangevraagd (CGVS, p.16). Uw partner lijkt na de pauze dan ook haar verklaringen te wijzigen door te zeggen dat jullie voordien al de paspoorten hadden geregeld. Precies omdat jullie niets meer van de bende hadden gehoord, kregen jullie een gevoel van onbehagen en besloten alles al klaar te maken om het land te verlaten (CGVS, p.11). Deze versie van de feiten valt moeilijk in overeenstemming te brengen met haar eerdere verklaringen en met die van u. Buiten de kwestie over de precieze datum van dit beweerde incident, die iemand van uw scholingsniveau toch zou kunnen onthouden en die jullie bovendien kunnen achterhalen door de datum van de digitale foto's van de blikshade te bekijken, moet worden benadrukt dat u ook de volgorde van de feiten grondig wijzigt. U bevestigt dan op uw beurt na de pauze in het gehoor dat jullie de beslissing om te vertrekken al veel eerder hadden genomen en dat u dat was vergeten (CGVS, p.18). L. voegt op het einde van haar gehoor ook nog toe dat de paspoorten samen werden aangevraagd, maar dat er wegens een probleem met haar identiteitskaart nog meer vertraging ontstond: zij moest eerst een nieuwe identiteitskaart regelen (CGVS vrouw, p.14). De Colombiaanse identiteitskaart die zij heeft voorgelegd bij DVZ en die ze op het CGVS herkende als haar nieuwe identiteitskaart (CGVS vrouw, p.15) is uitgereikt in 1999, en niet in 2017, waardoor ook aan het waarheidsgehalte van deze verklaringen getwijfeld moet worden. Het gaat overigens om dezelfde kaart waarvan een kopie door jullie advocaat aan het Commissariaatgeneraal werd bezorgd op 27 juli 2018 en die door hem wordt omschreven als uw vorige identiteitskaart. Uw partner speculeert, gewezen op deze vaststelling, nog dat men mogelijks de vorige uitgiftedatum heeft gebruikt om op de nieuw kaart te zetten (CGVS, p.15). Dat zou natuurlijk indruisen tegen het idee van de uitgiftedatum, en is daarom weinig waarschijnlijk.

Hoewel deze bende u en uw familie viseerde en blijkens uw verklaringen bij DVZ zelfs op de hoogte waren van persoonlijke details zoals uw bankverrichtingen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) verklaart u niets te weten over de huidige stand van zaken betreffende uw problemen (CGVS, p.15). Dat is vreemd, omdat u bijna zeker zegt te zijn dat deze bende weet dat u het land hebt verlaten (CGVS, p.19) en vooral omdat u nog elke maand geld krijgt van uw broers die de handel hebben overgenomen, ook al is uw winkel gesloten (CGVS, p.14,18). Desgevraagd zegt u ook niet of uw broers eveneens worden afgeperst (CGVS, p.18), iets wat deze bende makkelijk zou kunnen doen, gezien de informatiepositie die u hen toeschrijft. Hierbij kan ook worden aangestipt dat het merkwaardig is dat u de nieuwe eigenaars van uw handel in motoraccessoires volkomen in het duister liet over de gevaren die eraan verbonden waren (CGVS, p.13). Het was tenslotte familie van u en zij zouden allicht informatie over u kunnen doorspelen aan de mannen die u bedreigd hadden wanneer deze naar u op zoek zouden gaan. Volgens uw partner hebben jullie via uw moeder gehoord dat er later nog iemand naar uw verblijfplaats heeft gevraagd, en die te kennen gaf dat hij wel wist waarom u gevlucht was (CGVS vrouw, p.12). Omdat u zelf niet spontaan gewag maakte van deze gebeurtenis, wordt u op het juiste spoor gezet door te verwijzen naar de verklaringen van uw partner. U kan slechts een idee geven van wat L. heeft verteld als u op voorstel van uw raadsman expliciet wordt gevraagd naar iemand die uw moeder belde over de problemen die u had gekend (CGVS, p.17-18), opnieuw een vreemde lacune in uw verklaringen.

Het Commissariaat-generaal ontkent niet dat u als bedrijfsleider actief was in Colombia, en dat u in die hoedanigheid mogelijks bent geconfronteerd met afpersing. De klacht die u hebt ingediend omtrent deze feiten was evenwel slechts een weergave van uw verklaringen maar vormt op zich geen bewijs dat de door uw verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het door u neergelegde document van het parket van Cali d.d. 13 september 2013 bevestigt enkel dat u in 2013 een klacht heeft neergelegd. In elk geval gaat het hierbij om criminele feiten die geen verband houden met een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gezien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde feiten dient echter besloten te worden dat u ook niet aannemelijk hebt gemaakt dat u na het stopzetten van uw handel nog steeds door criminelen werd gevisieerd en bedreigd, en dat deze criminelen naar u op zoek waren of zouden zijn nu u niet langer het profiel van zelfstandige bedrijfsleider hebt. Zo hebben uw broers uw handel voortgezet zonder dat u melding maakt van enige dreigementen naar hun toe, wat in ernstige mate het risico van deze handelsactiviteit relativeert. Louter het feit dat u in het verleden een winkel hebt uitgebaat en om die reden mogelijks door criminele bendes bent benaderd om geld te betalen voor "bescherming" volstaat niet om uw nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u door talrijke tegenstrijdigheden, alsook door uw vage en weinig gedetailleerde verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Uw rijbewijs, de notariële akte en de geboorteaktes van de kinderen houden geen verband met de door u ingeroepen feiten. De documenten betreffende uw bedrijf bevestigen dat u een eigen bedrijf hebt gehad, maar volstaan niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer aan te tonen. Dat uw partner een woning op haar naam heeft staan wenst het Commissariaat-generaal ook niet te ontkennen. Dit feit op zich staat echter los van een eventuele vrees bij terugkeer. De foto's die u hebt neergelegd bieden geen enkele garantie over wanneer ze gemaakt zijn, in welke omstandigheden, en over wat er zou afgebeeld zijn. Hierbij moet ook worden aangestipt dat de getoonde blikshade niet in de richting wijst van een ernstige aanrijding.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Valle de Cauca. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in de hoofdstad Bogota.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een diploma technisch onderwijs hebt behaald (CGVS, p.8) en dat u ruime werkervaring heeft als zelfstandige: u werkt al sinds uw 16e (CGVS, p.5) en heeft op eigen kracht een bedrijf opgebouwd dat aan 8 à 9 vaste krachten werk bood, plus seizoenarbeiders als dat nodig was (CGVS, p.5) en met een omzet van honderden miljoenen pesos per jaar (CGVS, p.12). U bent dan ook goed vertrouwd met het nodige papierwerk om een bedrijf te runnen (CGVS, p.4-5). Jullie beschikken over een stevig basisinkomen: u krijgt zelf als stille vennoot nog elke maand geld van de broers die uw handel hebben overgenomen ten belope van 2.800.000 pesos per broer (CGVS, p.14) en bovendien heeft uw partner haar eigen bron van inkomsten. Zij krijgt elke maand ongeveer 700.000 pesos aan huurgeld (CGVS vrouw, p.6-7). Uw partner heeft overigens ook technisch onderwijs gevolgd, hoewel ze dat niet heeft afgemaakt, en werkervaring als verkoopster en secretaresse (CGVS vrouw, p.5). Jullie huidige maandelijkse gezinsinkomen ligt dus al ver boven het bestaansminimum: in 2017 was het minimumloon in Colombia ongeveer 740.000 pesos per maand (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Hoewel u zeer ontwijkend antwoordt telkens er wordt gevraagd naar de winst die uw bedrijf geboekt heeft, schat u die op 20 à 30 miljoen pesos per maand (CGVS, p.12-13) waardoor u allicht aanzienlijke financiële reserves hebt. Zo verklaart u dat er voor de aankoop van het appartement ongeveer 170-180 miljoen pesos op de bank paraat stond (CGVS, p.13). Dat u gewoon een woning en auto kon kopen zonder daarvoor iets te moeten lenen (CGVS vrouw, p.10) is dan ook een indicatie van uw comfortabele financiële toestand op dat ogenblik. Gezien deze vaststellingen doet dan ook niets vermoeden dat een hervestiging voor u een onredelijke beproeving zou zijn.

Er is u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia om in Bogota een nieuw leven op te bouwen, en u verwijst daarbij naar de guerrillas die u vreest (CGVS, p.18) en zegt geen andere redenen te hebben die een hervestiging in de weg zouden staan (CGVS, p.19). Uw partner houdt het erop dat zij niet weet of jullie in Bogota terecht zouden kunnen, maar verklaart dat jullie hier minder last hebben van onveiligheidsgevoelens (CGVS vrouw, p.13). Zoals eerder beargumenteerd, slaagde u er niet in om uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (L.) luidt als volgt:

A. "Feitenrelaas

U, L., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en katholieke christen te zijn. U bent geboren op 09 augustus 1981 in Bogota. U hebt een dochter uit een vorige relatie en een dochter met uw huidige partner, J. (CGVS nr.18/10756 en O.V. nr. 8.576.799). De kinderen bevinden zich bij jullie in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner J. (zie ook hieronder):

"U, J., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en een katholieke christen te zijn. U bent geboren op 28 februari 1990 in Cali en hebt in die stad gewoond tot u naar Yumbo bent verhuisd, een kleinere stad in de buurt van Cali. U hebt technisch onderwijs gevolgd en werkte als zelfstandige. U had een winkel die motoraccessoires verkocht toen u de gelegenheid kreeg om via een Chinese groothandelaar motorhelmen te verdelen. Deze helmen bracht u als rondreizende verkoper aan de man, en daarvoor hebt u uiteindelijk ook andere mensen moeten aanwerven. Uw handelsactiviteiten namen dan ook een hoge vlucht. Dit ontsnapte niet aan de aandacht van El Clan Del Golfo, die verbonden waren aan de "autodefensas", een paramilitaire militie in Colombia. Na enkele pamfletten waarin zij opriepen om bij te dragen aan de zaak begon u telefoontjes te krijgen waarin u werd gevraagd om elke maand geld te betalen voor bescherming. U ging op 13 september 2013 met deze feiten naar het openbaar ministerie om klacht in te dienen. Luttele dagen later stopte u aan een verkeerslicht toen enkele mensen u vroegen om even aan de kant te gaan staan. Deze mannen maakten u duidelijk dat u ging moeten betalen, zoniet zou u dat met uw leven bekopen. Kennelijk waren ze ook op de hoogte van uw klacht, want ze zeiden dat u niet opnieuw naar het openbaar ministerie mocht stappen. Tweemaal kwamen ze naar uw zaak om het geld te incasseren, waarna ze de gewoonte ontwikkelden om u tijdens het pendelen te onderscheppen en het geld in ontvangst te nemen, vermoedelijk om uw veiligheidscamera's te vermijden. Soms gebruikten ze die gelegenheid ook om u te laten weten dat het maandelijks bedrag verhoogd was.

De maanden gingen voorbij. U begon een relatie met een van uw werknemers, L. (CG-nummer 17/10754 en OV-nummer 8.576.813). In 2016 werd uw vriendin zwanger. Met het besef dat u binnenkort vader zou worden kwam ook de realisatie dat uw werk te gevaarlijk was geworden, en u besloot zich terug te trekken uit het bedrijf. Uw handel zou verdergezet worden door uw broers. U verkocht de resterende voorraad en het klantenbestand van uw bedrijf aan uw broers en uw persoonlijke spullen deed u ook van de hand. Vanaf dan zette u alles op naam van uw vriendin, zoals de auto en het appartement. Toen moest u ook aan uw vriendin opbiechten dat u al de hele tijd werd afgeperst door een bende. Zelf werd u een stille vennoot in het bedrijf, die nog elke maand een som van 2.800.000 pesos zou ontvangen van elk van uw broers. U ging niet meer naar Cali en was zo min mogelijk betrokken bij de commerciële activiteiten. Hoewel er niets meer gebeurde, voelden jullie zich onveilig, en jullie regelden paspoorten voor als jullie het land zouden moeten ontvluchten. In november 2017 brachten jullie de oudste dochter van uw vriendin naar de school toen een andere auto jullie brutaal tot stoppen dwong. Het ging om bendeleden die het achterstallige geld van u eisten. U veinsde dat u helemaal geen geld meer had, nu u geen eigen bedrijf meer had, maar deze mannen eisten van u 20 miljoen pesos, zoniet zouden zij uw familie van kant maken. U smeekte hen om meer tijd om te betalen. De mannen vertrokken weer. Jullie doken onder bij uw moeder, en bereidden jullie vertrek uit Colombia voor. U vertrok met het vliegtuig via Madrid naar Brussel, waar u toekwam op 12 december 2017. Op 24 januari 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia door deze criminele bende te worden gedood, samen met uw hele familie.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten neer: de paspoorten van uzelf, uw partner, jullie dochter en de dochter van uw partner, uw identiteitskaart, die van uw partner en haar dochter, de geboorteaktes van beide kinderen, een notariële akte waarin de vader van de oudste dochter van L. de toestemming geeft om het land te verlaten, uw rijbewijs, een aanklacht die u hebt gedaan bij het openbaar ministerie, documenten betreffende uw bedrijf, een aankoopbewijs van jullie woning in Yumbo, en uw advocaat heeft via mail op 27 juli 2018 ook nog 5 foto's doorgestuurd die blikshade tonen aan het portier van een auto, en een kopie van de identiteitskaart van uw partner."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

"Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart te vrezen dat u zou worden vermoord door de criminele bende die u in Colombia heeft afgeperst (CGVS, p.9-11,18). Tal van tegenstrijdigheden verhinderen echter dat er geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde feiten.

Om te beginnen leggen zowel u als uw partner L. opvallend vage verklaringen af over wie er precies achter de afpersing zou zitten. Hoewel zij u pamfletten bezorgden en zich hebben voorgesteld aan de telefoon en in den lijve (CGVS, p.9-10) waardoor u moet weten hoe zij zichzelf noemen, verwijst u bij DVZ naar de "Autodefensas Gaitanista", een paramilitaire organisatie die ook onder andere namen opereert (DVZ, vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Tijdens uw spontaan relaas verwijst u naar een "clan" die deel uitmaakt van de "Autodefensas" (CGVS, p.10) en gevraagd om te specificeren wie u bedoelt met de guerillas verwijst u naar "el Clan del Golfo", ook gekend als de "Forzas Unidas Autodefensas de Colombia", waarbij u opmerkt dat zij vaak van naam veranderen (CGVS, p.19). Het is echter vreemd dat u niet consistent naar hen verwijst onder de naam die zij gebruikten om met u te communiceren. Uw echtgenote blijkt trouwens noch bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Vraag 3.5), noch op het CGVS te kunnen zeggen wie zij eigenlijk vreest. Ze denkt wel dat ze de juiste naam zou kiezen als het een meerkeuzevraag was (CGVS vrouw, p.13). Dat jullie verklaringen hieromtrent zo weinig specifiek zijn, wekt reeds verwondering. Verder blijkt dat u bij DVZ hebt verklaard dat uw partner reeds in 2014 op de hoogte was van de afpersing (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Zowel zij als u verklaren op het CGVS dat zij pas hoorde van deze kwestie toen ze zwanger was van jullie dochter (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.10), die in februari 2017 is geboren. Wanneer L. wordt geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ, verklaart zij dat ze denkt dat de afpersing begon in 2014 (CGVS vrouw, p.9-10). U legt echter documenten voor waaruit blijkt dat u in reeds in augustus 2013 klacht had ingediend wegens afpersing. Zij verklaarde zelf ook bij DVZ dat de afpersing was begonnen in 2013 (DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5) waaruit opnieuw blijkt dat uw partner helemaal niet goed op de hoogte is van de feiten die aan de basis van jullie vertrek zouden liggen.

Ook bij de door u beweerde feiten rijzen de nodige vraagtekens. U zou elke maand een bepaalde som geld hebben betaald aan deze criminele bende tot u zich terugtrok uit de zaak (CGVS, p.10). Toen u voor het eerst door deze bende werd gecontacteerd, bent u klacht gaan indienen (CGVS, p.9). Twee à drie dagen later was u onderweg in de auto toen u aan de stoplichten werd aangesproken door enkele mannen, die u vervolgens hebben bedreigd en zeiden dat ze op de hoogte waren van uw klacht (CGVS, p.9-10). U gaf op DVZ een andere versie van de feiten: daar verklaarde u dat deze mannen 14 dagen na uw klacht gewapend uw winkel zijn binnengekomen rond het sluitingsuur, en u deze boodschap gaven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U voegde daar toen ook aan toe dat de bende met de regelmaat van de klok naar de winkel kwamen om het geld te incasseren (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS wijken uw verklaringen opnieuw af op dat punt. U zegt dan dat ze maar één keer uw winkel zijn binnengekomen, en dat zij ook niet meer buiten uw winkel met u kwamen spreken nadat u daar camera's had gehangen. Daarna onderschepten zij u altijd als u op de baan was om het geld op te eisen (CGVS, p.10). Hierbij kan ook worden opgemerkt dat u pas op 13 september 2013 klacht hebt ingediend over de feiten die zich zouden hebben voorgedaan op 28 augustus 2013, en dat u daar geen melding maakt van andere feiten die zich zouden voorgedaan voor of na dat dreigtelefoontje,

en dat u ook geen melding maakt van enige vermoedens over de dader(s). Nochtans had u voordien al pamfletten ontvangen waarin u om geld werd gevraagd (CGVS, p.9).

Jullie nieuwe appartement in Yumbo stond op naam van uw partner, net als de auto, en u ging niet langer naar Cali toen uw broers uw handel overnamen (CGVS, p.10). U kan echter niet precies zeggen wanneer u dit bedrijf, dat u zo nauw aan het hart lag dat u er onmogelijk een geldwaarde op kan plakken (CGVS, p.13), precies hebt verkocht aan uw broers (CGVS, p.14). Dat is opnieuw een eigenaardige tegenstelling. Daarna hebt u maandenlang op geen enkele wijze nog iets van de criminele bende gehoord, waaruit u concludeerde dat uw probleem was afgelopen (CGVS, p.14). Het kwam dan ook als een donderdag bij klare hemel toen de bendeleden u op zekere dag aanreden met de wagen en meer geld van u eisten (CGVS, p.10-11,14). Het valt echter op dat het jullie zwaar valt om consistente en precieze verklaringen af te leggen over deze gebeurtenis. Om te beginnen is er de kwestie van het geld. Daar waar jullie bij DVZ beiden verklaarden dat deze misdadigers 30 miljoen pesos van jullie eisten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5) leggen jullie andere verklaringen af op het CGVS. Allebei hebben jullie het dan consistent over 20 miljoen pesos (CGVS, p.11,14,16; CGVS vrouw, p.9). Uw vrouw lijkt dit te wijten aan een eenvoudige vergissing (CGVS vrouw, p.9) en u denkt dat het lag aan de zenuwen en aan het feit dat jullie ondertussen meer tijd hadden om zich deze zaken te herinneren (CGVS, p.16). Dat u meer tijd had om zich zaken te herinneren kan niet ophelderen waarom u zich de zaken anders herinnert dan toen u in België bescherming vroeg.

Nog merkwaardiger is dat jullie deze ingrijpende gebeurtenis kennelijk niet goed in de tijd kunnen plaatsen. Bij DVZ hebben jullie het allebei over de maand november (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor denkt u dan weer dat zich dit moet hebben voorgedaan begin december (CGVS, p.15). Uw vriendin L. meent aanvankelijk zelfs dat jullie binnen de week de tickets en paspoorten hebben geregeld omdat u slechts een week de tijd kreeg om te betalen (CGVS vrouw, p.9,10). Na de pauze lijkt ze niet zo zeker te zijn en verklaart ze dat jullie een week à twee weken de tijd hadden gekregen om het geld op te hoesten (CGVS vrouw, p.11). U houdt het er zelf op dat u twee à drie weken de tijd vroeg om te betalen, en dat u van hen geen precieze instructies kreeg (CGVS, p.14), wat op zich al bizar is van een bende misdadigers die u probeert af te persen. Toch had u redelijk precies uitgerekend dat u pas vanaf de 15e of 16e december iets van hen zou horen (CGVS, p.15). Waarop u zich baseert voor deze berekening is volstrekt onduidelijk aangezien u geen specifieke instructies had gekregen van deze bende. Hier wringt dan ook het schoentje aangezien twee van jullie paspoorten reeds op 16 november 2017 en de overige twee op 21 november 2017 werden uitgereikt. Dat betekent dat jullie al veel langer voor jullie vertrek op 11 december 2017 paspoorten hebben aangevraagd en dus reeds plannen hadden om het land te verlaten. Volgens L. duurt het al ongeveer een week om een afspraak te krijgen om een paspoort te laten aanmaken (CGVS vrouw, p.11), waaruit volgt dat jullie al een maand voor uw vertrek met de voorbereidingen bezig waren. Zowel u als uw partner verklaren echter dat jullie pas door deze schokkende gebeurtenis besloten om het land te verlaten en dat jullie na dit incident nog alle documenten in orde moesten brengen (CGVS, p.11,15; CGVS vrouw, p.9). U wijt dit in eerste instantie aan uw geheugen: u bent niet goed met datums en het zou inderdaad kunnen dat jullie die paspoorten al eerder hadden aangevraagd (CGVS, p.16). Uw partner lijkt na de pauze dan ook haar verklaringen te wijzigen door te zeggen dat jullie voordien al de paspoorten hadden geregeld. Precies omdat jullie niets meer van de bende hadden gehoord, kregen jullie een gevoel van onbehagen en besloten alles al klaar te maken om het land te verlaten (CGVS, p.11). Deze versie van de feiten valt moeilijk in overeenstemming te brengen met haar eerdere verklaringen en met die van u. Buiten de kwestie over de precieze datum van dit beweerde incident, die iemand van uw scholingsniveau toch zou kunnen onthouden en die jullie bovendien kunnen achterhalen door de datum van de digitale foto's van de blikshade te bekijken, moet worden benadrukt dat u ook de volgorde van de feiten grondig wijzigt. U bevestigt dan op uw beurt na de pauze in het gehoor dat jullie de beslissing om te vertrekken al veel eerder hadden genomen en dat u dat was vergeten (CGVS, p.18). L. voegt op het einde van haar gehoor ook nog toe dat de paspoorten samen werden aangevraagd, maar dat er wegens een probleem met haar identiteitskaart nog meer vertraging ontstond: zij moest eerst een nieuwe identiteitskaart regelen (CGVS vrouw, p.14). De Colombiaanse identiteitskaart die zij heeft voorgelegd bij DVZ en die ze op het CGVS herkende als haar nieuwe identiteitskaart (CGVS vrouw, p.15) is uitgereikt in 1999, en niet in 2017, waardoor ook aan het waarheidsgehalte van deze verklaringen getwijfeld moet worden. Het gaat overigens om dezelfde kaart waarvan een kopie door jullie advocaat aan het Commissariaatgeneraal werd bezorgd op 27 juli 2018 en die door hem wordt omschreven als uw vorige identiteitskaart. Uw partner speculeert, gewezen op deze vaststelling, nog dat men mogelijks de vorige uitgiftedatum heeft gebruikt om op de nieuw kaart te zetten (CGVS, p.15). Dat zou natuurlijk indruisen tegen het idee van de uitgiftedatum, en is daarom weinig waarschijnlijk.

Hoewel deze bende u en uw familie viseerde en blijkens uw verklaringen bij DVZ zelfs op de hoogte waren van persoonlijke details zoals uw bankverrichtingen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) verklaart u niets te weten over de huidige stand van zaken betreffende uw problemen (CGVS, p.15). Dat is vreemd, omdat u bijna zeker zegt te zijn dat deze bende weet dat u het land hebt verlaten (CGVS, p.19) en vooral omdat u nog elke maand geld krijgt van uw broers die de handel hebben overgenomen, ook al is uw winkel gesloten (CGVS, p.14,18). Desgevraagd zegt u ook niet of uw broers eveneens worden afgeperst (CGVS, p.18), iets wat deze bende makkelijk zou kunnen doen, gezien de informatiepositie die u hen toeschrijft. Hierbij kan ook worden aangestipt dat het merkwaardig is dat u de nieuwe eigenaars van uw handel in motoraccessoires volkomen in het duister liet over de gevaren die eraan verbonden waren (CGVS, p.13). Het was tenslotte familie van u en zij zouden allicht informatie over u kunnen doorspelen aan de mannen die u bedreigd hadden wanneer deze naar u op zoek zouden gaan. Volgens uw partner hebben jullie via uw moeder gehoord dat er later nog iemand naar uw verblijfplaats heeft gevraagd, en die te kennen gaf dat hij wel wist waarom u gevlucht was (CGVS vrouw, p.12). Omdat u zelf niet spontaan gewag maakte van deze gebeurtenis, wordt u op het juiste spoor gezet door te verwijzen naar de verklaringen van uw partner. U kan slechts een idee geven van wat L. heeft verteld als u op voorstel van uw raadsman expliciet wordt gevraagd naar iemand die uw moeder belde over de problemen die u had gekend (CGVS, p.17-18), opnieuw een vreemde lacune in uw verklaringen.

Het Commissariaat-generaal ontkent niet dat u als bedrijfsleider actief was in Colombia, en dat u in die hoedanigheid mogelijks bent geconfronteerd met afpersing. De klacht die u hebt ingediend omtrent deze feiten was evenwel slechts een weergave van uw verklaringen maar vormt op zich geen bewijs dat de door uw verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het door u neergelegde document van het parket van Cali d.d. 13 september 2013 bevestigt enkel dat u in 2013 een klacht heeft neergelegd. In elk geval gaat het hierbij om criminele feiten die geen verband houden met een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gezien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde feiten dient echter besloten te worden dat u ook niet aannemelijk hebt gemaakt dat u na het stopzetten van uw handel nog steeds door criminelen werd gevisieerd en bedreigd, en dat deze criminelen naar u op zoek waren of zouden zijn nu u niet langer het profiel van zelfstandige bedrijfsleider hebt. Zo hebben uw broers uw handel voortgezet zonder dat u melding maakt van enige dreigementen naar hun toe, wat in ernstige mate het risico van deze handelsactiviteit relativeert. Louter het feit dat u in het verleden een winkel hebt uitgebaat en om die reden mogelijks door criminele bendes bent benaderd om geld te betalen voor "bescherming" volstaat niet om uw nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u door talrijke tegenstrijdigheden, alsook door uw vage en weinig gedetailleerde verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Uw rijbewijs, de notariële akte en de geboorteaktes van de kinderen houden geen verband met de door u ingeroepen feiten. De documenten betreffende uw bedrijf bevestigen dat u een eigen bedrijf hebt gehad, maar volstaan niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer aan te tonen. Dat uw partner een woning op haar naam heeft staan wenst het Commissariaat-generaal ook niet te ontkennen. Dit feit op zich staat echter los van een eventuele vrees bij terugkeer. De foto's die u hebt neergelegd bieden geen enkele garantie over wanneer ze gemaakt zijn, in welke omstandigheden, en over wat er zou afgebeeld zijn. Hierbij moet ook worden aangestipt dat de getoonde blik schade niet in de richting wijst van een ernstige aanrijding.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Valle de Cauca. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in de hoofdstad Bogota.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een diploma technisch onderwijs hebt behaald (CGVS, p.8) en dat u ruime werkervaring heeft als zelfstandige: u werkt al sinds uw 16e (CGVS, p.5) en heeft op eigen kracht een bedrijf opgebouwd dat aan 8 à 9 vaste krachten werk bood, plus seizoenarbeiders als dat nodig was (CGVS, p.5) en met een omzet van honderden miljoenen pesos per jaar (CGVS, p.12). U bent dan ook goed vertrouwd met het nodige papierwerk om een bedrijf te runnen (CGVS, p.4-5). Jullie beschikken over een stevig basisinkomen: u krijgt zelf als stille vennoot nog elke maand geld van de broers die uw handel hebben overgenomen ten belope van 2.800.000 pesos per broer (CGVS, p.14) en bovendien heeft uw partner haar eigen bron van inkomsten. Zij krijgt elke maand ongeveer 700.000 pesos aan huurgeld (CGVS vrouw, p.6-7). Uw partner heeft overigens ook technisch onderwijs gevolgd, hoewel ze dat niet heeft afgemaakt, en werkervaring als verkoopster en secretaresse (CGVS vrouw, p.5). Jullie huidige maandelijkse gezinsinkomen ligt dus al ver boven het bestaansminimum: in 2017 was het minimumloon in Colombia ongeveer 740.000 pesos per maand (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Hoewel u zeer ontwijkend antwoordt telkens er wordt gevraagd naar de winst die uw bedrijf geboekt heeft, schat u die op 20 à 30 miljoen pesos per maand (CGVS, p.12-13) waardoor u allicht aanzienlijke financiële reserves hebt. Zo verklaart u dat er voor de aankoop van het appartement ongeveer 170-180 miljoen pesos op de bank paraat stond (CGVS, p.13). Dat u gewoon een woning en auto kon kopen zonder daarvoor iets te moeten lenen (CGVS vrouw, p.10) is dan ook een indicatie van uw comfortabele financiële toestand op dat ogenblik. Gezien deze vaststellingen doet dan ook niets vermoeden dat een hervestiging voor u een onredelijke beproeving zou zijn.

Er is u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia om in Bogota een nieuw leven op te bouwen, en u verwijst daarbij naar de guerrillas die u vreest (CGVS, p.18) en zegt geen andere redenen te hebben die een hervestiging in de weg zouden staan (CGVS, p.19).

Uw partner houdt het erop dat zij niet weet of jullie in Bogota terecht zouden kunnen, maar verklaart dat jullie hier minder last hebben van onveiligheidsgevoelens (CGVS vrouw, p.13). Zoals eerder beargumenteerd, slaagde u er niet in om uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. "

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voert in hun verzoekschrift van 17 oktober 2018 een schending aan van "artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève"; "artikels 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980"; "de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980"; "het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)"; "beoordelingsfout".

Wat betreft de naam van de groepering die verzoeker afperste, merken verzoekers op dat uit het bij verzoekschrift neergelegde stuk blijkt dat Clan del Golfo ook bekend staat onder de naam Autodefensas Gaitanistas de Colombia (zie stuk 3). Zij menen dat het dan ook niet merkwaardig is dat "verzoeker verschillende namen gebruikt om deze groepering te noemen, zeker aangezien hij dit moet uitleggen aan instanties en personen die er werken die waarschijnlijk geen rechtstreekse ervaring hebben met het Colombiaans context.". Verzoekers verwijzen tevens naar de COI Focus van 7 juni 2018, toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat deze groepering *de facto* een opvolger is van de "Autodefensas Unidas de Colombia". Verzoekers betogen dat de drie namen die door verzoeker werden gebruikt de namen zijn die gebruikelijk worden gebruikt om deze groepering in Colombia aan te duiden.

Verzoekers bevestigen dat verzoekster de naam van de groepering inderdaad niet kon herinneren tijdens het gehoor op het CGVS, maar merken op dat "verzoeker verzoekster zolang mogelijk heeft proberen af te schermen van de afpersing en haar maar heel weinig en laattijdig informatie heeft gegeven over de problemen die hij kende met die groepering".

Aangaande het begin van de afpersing en de datum waarop verzoeker dit te weten kwam, stelt verzoekster dat de tegenstrijdigheid te wijten is aan een misverstand met de tolk en volhardt zij in het feit dat zij pas te weten kwam dat haar partner afgeperst was wanneer zij zwanger was, dus in 2016. Zij stelt de precieze datum van het begin van de afpersing niet te kennen.

Over de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker op de DVZ en het CGVS, stelt verzoeker te ontkennen dat er tegenstrijdigheden zijn. Hij legt uit dat de bendeleden hem inderdaad hebben aangesproken in de straat twee à drie dagen na de klacht en dat de leden van dezelfde bende ook 15 dagen na de klacht zijn winkel zijn binnengekomen. Verzoeker bevestigt dat de betalingen later inderdaad niet in zijn winkel gebeurden maar op straat, en dit op heel regelmatige wijze, maar dat de bendeleden wel nog steeds naar zijn winkel of naar het tuintje van zijn zaak kwamen (CGVS verzoeker, p. 16).

Verzoeker verduidelijkt dat hij zijn bedrijf technisch gezien niet aan zijn broers heeft verkocht, maar dat hij zijn bedrijf gesloten heeft en zijn voorraad en klantenbestand heeft overgedragen aan zijn broers.

Hij stelt dat zijn broers zijn activiteiten ook niet overgenomen of verdergezet hebben (zie o.a. CGVS verzoeker p. 18, CGVS verzoekster, p. 10). Verzoeker voegt eraan toe dat hij in ruil voor het overmaken van zijn voorraad en zijn klantenbestand een maandelijks bedrag krijgt van zijn broers. Verzoeker geeft aan dat zijn broers op de hoogte zijn van de risico's die zij zouden lopen omwille van de hoedanigheid van handelaar. Dit risico bestaat louter omwille van de Colombiaanse context, wat door de UNHCR "Guidelines" ook bevestigd is (zie "Guidelines" toegevoegd door de verwerende partij, pp. 31-33). Verzoeker merkt nog op dat zijn broers kleinere handels uitbaten die minder het risico lopen op afpersing en dat zij niet naar andere steden bij de klanten gaan. Dit in tegenstelling tot verzoeker, die vaak naar andere steden ging om daar contacten te hebben met de cliënten.

Verzoekers zijn van oordeel wel coherente verklaringen te hebben afgelegd over het incident in Yumbo. Zij wijzen erop dat er effectief een incident gebeurd is met de auto dat door de doorgegeven foto's ook wordt bevestigd. Zij betogen dat het gegeven dat de schade niet wijst in de richting van een ernstige aanrijding er niets verandert dat deze foto's het bestaan van het incident wel bevestigen en dat zij het nooit hebben gehad over een ernstige aanrijding. Wat de chronologie van de gebeurtenissen betreft geeft verzoeker aan te hebben bevestigd *"dat hij en zijn vrouw de passpoorten hebben aangevraagd voor het incident in Yumbo, al omwille van hun onveiligheidsgevoel maar voor het incident (CGVS verzoeker p. 18; CGVS verzoekster, p. 11)."*

Verzoekers zijn van mening dat hun overeenstemmende verklaringen en de neergelegde foto's die de aanrijding staven elementen zijn die de geloofwaardigheid van hun verklaringen versterkt. Zij menen dat de door het CGVS aangekaarte tegenstrijdigheid over het bedrag die hen gevraagd werd hieraan geen afbreuk doet.

Verzoekers stellen vast dat niet betwist wordt dat *"verzoeker als bedrijfsleider actief was in Colombia en dat hij mogelijks in die hoedanigheid geconfronteerd werd met afpersing in het verleden"*, maar dat verweerder vooral twijfel formuleert over de vraag *"of verzoeker na de stopzetting van zijn activiteiten nog steeds door criminelen werd gevisieerd en bedreigd"*.

Verzoeker meent dat het feit dat hij zijn professionele activiteiten heeft moeten stopzetten omwille van bedreigingen moet onderzocht worden in het licht van de criteria voor de toekenning van een internationale bescherming en dat verweerder zich niet mag beperken tot het stellen dat er vandaag geen risico bestaat. Verzoeker meent dat *"[d]e aanvraag tot internationale bescherming beperkt zich niet tot het feit dat verzoeker in het verleden door criminele bendes benaderd werd. Het feit dat hij gedwongen werd om zijn werk stop te zetten moet ook in overweging genomen worden."*

Verzoekers wijzen er andermaal op dat de "Guidelines" van de UNHCR over Colombia bevestigen *"dat handelaars, zeker grote handelaars, het risico lopen op afpersing; dat deze praktijk toenam, en heel gewoonlijk is, zeker in stedelijke gebieden. Afpersing is gelinkt aan de dynamiek van het gewapend conflict en is vooral aanwezig in alle gebieden waar de gewapende groeperingen invloed hebben."*. Verzoekers wijzen erop dat de UNHCR in zijn "Guidelines" meent dat *"er wel een link bestaat tussen deze bedreigingen en de criteria van de Vluchtelingenconventie: de handelaars hebben een gegronde vrees op basis van hunnen al dan niet toegeschreven politieke overtuigingen of het behoren tot een sociale groep op basis van het werk."*. Verzoeker geeft aan tevens te hebben verduidelijkt *"dat de afpersing gevraagd werd in ruil voor de bescherming en de participatie aan de doelstellingen van de groepering (ik moest meehelpen aan la causa, p. 9, eerder de politiek e doelstelling van de groepering dan de oorzaak)"*. Verzoekers wijzen tevens op recentere informatie, toegevoegd aan het verzoekschrift, die bevestigt dat afpersing heel gewoonlijk is in Colombia en dat verzoeker een uitgesproken profiel vertoont die een risico loopt op afpersing (stuk 3). Daarnaast onderlijnen verzoekers dat verzoeker nu niet meer enkel afgeperst is geweest maar dat hij tegenwoordig een schuld van meerdere miljoenen peso's heeft ten aanzien van de groepering.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, moet volgens verzoekers ook worden aangenomen dat iemand die meerdere miljoenen peso's schuldig is aan een groepering een reëel risico loopt in Colombia op basis van artikel 48/4, § 2, b). Deze bendes maken zich vaak schuldig aan ontvoeringen en moorden.

Verzoekers menen dat de groeperingen in staat zijn om hun activiteiten te voeren over het hele land, inbegrepen de hoofdstad Bogota en dat het niet vanzelfsprekend is dat iemand die in de vizier is van zo'n machtige groepering daar over een veilig intern vluchtalternatief beschikt. Verzoekers wijzen erop dat, zoals blijkt uit stuk 3 en uit de documenten die door verweerder aan het dossier toegevoegd werden (COI Focus en UNHCR "Guidelines"), *"de invloed van de gewapende groeperingen, vooral van de*

groepering onder andere gekend onder de naam Clan del Golfo heel groot [is] in grote delen van Colombia. De politionele en rechterlijke instellingen worden ook op regelmatige basis geïnfiltreerd door leden van deze groepering.”.

Verzoekers voeren aan dat in de UNHCR “Guidelines” wordt onderlijnd dat *“het helemaal niet vanzelfsprekend is dat personen die door de gewapende groeperingen geviseerd worden over een veilig vluchtalternatief zouden beschikken in Bogota aangezien deze groeperingen in staat zijn om hun activiteiten over het heel land te voeren”*. Verzoeker herneemt dit te hebben aangehaald wanneer hem gevraagd werd over de mogelijkheid om zich in Bogota te vestigen. Op basis van de informatie en rekening houdende met het feit dat verzoeker nog meerdere miljoenen peso's schuldig is aan de groepering en dat hij gevlucht is om dit bedrag niet te betalen moet er volgens verzoekers worden besloten dat er geen veilig vluchtalternatief beschikbaar in Bogota.

Verzoekers verzoeken om *“de beslissingen van het CGVS te hervormen en aan verzoekers de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissingen van het CGVS te hervormen en aan verzoekers het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, hun dossiers terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hun dossiers verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”*

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers het rapport *“Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Colombie : information sur les groupes ayant succédé aux paramilitaires et les gangs criminels (bandas criminales - RACRIM), leurs zones d'activité et leurs activités criminelles, y compris le (Clan del Golfo (aussi connu sous le nom de Los Urabenos ou Autodefensas Gaitanistas de Colombia); les mesures prises par l'Etat, y compris la réintégration des combattants et l'assistance destinée à ces derniers (mai 2016-mars 2017), 24 April 2017, COL105773.EF, available at: <http://www.refworld.org/docid/591613cf4.html> + in bijlage het documenten met de kaarten en tabellen waarnaar er in het document zelf wordt verwezen”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekers verklaren Colombia te zijn ontvlucht omdat verzoeker J. er werd afgeperst en met de dood bedreigd door een criminele bende. Verzoekster L. baseert haar vrees voor vervolging volledig op de asielmotieven van haar echtgenoot, verzoeker J. (notities van het persoonlijk onderhoud van 24 juli 2018 van L. (hierna: notities L.), p. 8-9, p. 13).

2.4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekers aangehaalde feiten – de afpersing en bedreigingen de criminele bende – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers' voorgehouden problemen, met name dat zij werden bedreigd en afgeperst door een criminele bende, zijn van gemeenrechtelijke en aard en verzoekers maken dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.3. Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat de UNHCR in zijn "Guidelines" meent dat *"er wel een link bestaat tussen deze bedreigingen en de criteria van de Vluchtelingenconventie: de handelaars hebben een gegronde vrees op basis van hunnen al dan niet toegeschreven politieke overtuigingen of het behoren tot een sociale groep op basis van het werk."* De Raad merkt op dat de door verzoeker aangehaalde UNHCR "Guidelines" (UNHCR, "Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs", 31 maart 2010) het volgende vermelden: *"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions susceptible to extortion, including but not limited to agricultural workers and small landowners, peasant farmers, persons involved in informal and formal commerce such as tradesmen, public transport workers, taxi drivers, and street vendors may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or their membership of a particular social group based on the applicant's occupation (where disassociation from the profession is not possible or would entail a renunciation of basic human rights), or on the basis of other Convention grounds."* Hieruit volgt dat een verwijzing naar een mogelijk risicoprofiel omwille van een aangemeten politieke opvatting of om het behoren tot een sociale groep op basis van iemands beroep dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij verzoekers vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Bovendien voegt UNHCR hieraan toe dat een erkenning van de vluchtelingenstatus zich slechts opdringt wanneer dissociatie van het betreffende beroep niet mogelijk is of tot gevolg zou hebben dat afstand wordt gedaan van fundamentele mensenrechten.

In casu verklaart verzoeker J. zelf dat hij zijn beroep niet langer uitoefende. Evenmin kan blijken dat hij hierdoor fundamentele problemen meebracht, laat staan schending van fundamentele rechten van de mens. Integendeel, verzoeker verkocht zijn bedrijf aan zijn broers (notities J., p. 10). Verzoekers voorgehouden vrees omwille van zijn behoren tot een sociale groep op basis van zijn beroep houdt aldus geen verband met een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekers maken hun voorgehouden problemen met de criminele bende die zouden hebben geleid tot hun vlucht uit Colombia niet aannemelijk.

2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker J. bij aankomst in België aangaf dat *"14 dagen na mijn klacht bij het openbaar ministerie toen ik de winkel aan het sluiten was kwam er een bestelwagen aan. Er stapten een aantal mannen uit, toen wist ik dat het ernstig was. Die mannen vroegen mij hoe ver het stond met de radio's, en waarom ik klacht had ingediend. Hoe ze dat wisten daar heb ik het raden naar"*. Hierop gevraagd wanneer verzoeker de klacht had ingediend, antwoordde hij *"Ik denk rond 08.2013. Toen is mijn probleem begonnen. Ze zijn gewapend mijn winkel binnen gekomen. Ze zeiden als ik nog eens klacht in zou dienen dat ze dit zouden weten. Ze vroegen 2 miljoen pesos per maand. En ze kwamen met de regelmaat van de klok de winkel binnen om het geld te innen."* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

2.5.3. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS paste verzoeker J. zijn verklaringen echter aan. Zo stelde hij dat hij klacht neerlegde naar aanleiding van de dreigtelefoons en vervolgens twee à drie dagen later, toen hij onderweg was met zijn auto, aan de stoplichten door enkele mannen werd aangesproken en met de dood bedreigd (notities van het persoonlijk onderhoud van J. (hierna: notities J.), p. 9). Verzoeker J. verklaarde tevens dat de mannen slechts eenmaal zijn winkel zijn binnengekomen, dat zij ook niet meer buiten zijn winkel met hem kwamen spreken nadat hij er camera's had gehangen en dat zij hem sindsdien steeds op de baan onderschepten om het geld op te eisen (notities J., p. 10). Dergelijke wijzigende verklaringen over essentiële elementen, met name waar en wanneer verzoeker bedreigd werd, ondergraven de waarachtigheid van zijn verklaringen hieromtrent.

2.5.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers echtgenote, verzoekster L., niet goed op de hoogte is van de feiten die ertoe geleid hebben dat verzoekers Colombia ontvlucht hebben. Zo kon verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij het CGVS aangeven wie verzoekers eigenlijk vrezen (*"Ik ken de naam niet. Ik kan het me niet herinneren. Mijn man hield mij buiten die zaak, en beschermde mij hiervan"*, vragenlijst CGVS verzoekster L., vraag 3.5; *"Weet u hoe die mensen zichzelf noemen, die jullie afpersten?"*, *"(Vz denkt na) mijn echtgenoot had me de naam verteld maar ik kan er nu niet op komen, we praten er altijd over met 'zij' en werken niet echt met namen."*, *"Toch kom het mij vreemd over dat u het land verlaat omdat u angst hebt voor hen, en hun naam niet kan herinneren?"*, *"(stilte) ik kan het me niet herinneren, ik kan er niet op komen dus ik kan ook geen naam geven want dan zou ik liegen. Als ik erover praat dan refereer ik naar hun met 'zij' of 'die mensen', maar mijn echtgenoot weet wel wat hun naam is. Als je me een lijst zou geven van 3-4 namen dan zou ik die naam wel herkennen."*, notities, p. 13). Bovendien stelde verzoeker J. bij de DVZ dat verzoekster L. reeds in 2014 op de hoogte was van de afpersing (vragenlijst CGVS J., vraag 3.5), terwijl zowel verzoeker J. als verzoekster L. tijdens hun respectieve persoonlijke onderhouds verklaringen verklaarden dat verzoekster L. hiervan pas hoorde toen ze zwanger was van hun dochter (notities J., p. 10; notities L., p. 10), die in februari 2017 geboren is (verklaring DVZ J., punt 16; verklaring DVZ L., punt 16). Hiermee geconfronteerd gaf verzoekster L. aan dat ze dacht dat de afpersing begon in 2014 (notities, p. 10-11). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen, nu uit de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat hij reeds in augustus 2013 klacht indiende en verzoekster L. bij de DVZ nog had aangegeven dat de afpersing in 2013 was begonnen (vragenlijst CGVS L., vraag 3.5). De vaststelling dat verzoekster L. slechts gebrekkig op de hoogte was van de afpersing en bedreigingen door de criminele bende en beide verzoekers wijzigende verklaringen aflegden over het moment waarop verzoeker J. verzoekster L. hiervan op de hoogte bracht, ondermijnt de geloofwaardigheid van beide verzoekers voorgehouden vluchtmotieven. Waar wordt gesteld dat *"verzoeker verzoekster zolang mogelijk heeft proberen af te schermen van de afpersing en haar maar heel weinig en laattijdig informatie heeft gegeven over de problemen die hij kende met die groepering"*, verklaart die niet waarom verzoeker J. tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop hij verzoekster L. op de hoogte bracht van de afpersing te meer nu volgens een versie verzoekster L. dit vernam tijdens haar zwangerschap wat toch een ijkpunt is in hun beider leven.

Hoe dan ook neemt dergelijk argument niet weg dat redelijkerwijs kan worden verwacht verzoeker J. verzoekster L., eens hij haar op de hoogte had gebracht van de situatie, zou informeren over wie hij vreesde en dat zij de situatie onderling zouden bespreken. Waar verzoekster nog aanvoert dat de tegenstrijdigheid te wijten is aan een misverstand met de tolk en erin volhardt dat zij pas te weten kwam dat haar partner afgeperst was wanneer zij zwanger was in 2016, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoekster gaf zowel bij het begin als het einde van het persoonlijk onderhoud aan de tolk goed te hebben begrepen (notities L., p. 2, p. 14). Bovendien betreft de tegenstrijdigheid er een tussen de verklaringen van verzoeker J. bij de DVZ en de verklaringen van zowel verzoeker J. als verzoekster L. bij het CGVS, zodat het argument met betrekking tot de tolk van verzoekster geen steek houdt.

Uit dergelijke uiteenlopende verklaringen kan slecht worden afgeleid dat verzoekers doorheen de jaren, of in de aanloop van hun vertrek, deze zaken niet onderling hebben besproken niettemin zij beweerdelijk omwille van deze feiten meenden hun land dienden te ontvluchten en nood hadden aan internationale bescherming.

2.5.5. De geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen en afpersing wordt verder ondermijnd, nu (i) beide verzoekers aanvankelijk verklaarden dat de bende op de dag dat zij verzoeker J. aanreden 30 miljoen peso's eisten (vragenlijst CGVS J., vraag 3.5; vragenlijst CGVS L., vraag 3.5), doch nadien stelden dat deze 20 miljoen peso's vroegen (notities J., p. 11, p. 14, p. 16; notities L., p. 9); (ii) zij deze aanrijding eerst in november (vragenlijst CGVS J., vraag 3.5; vragenlijst CGVS L., vraag 3.5) en vervolgens begin december situeerden (notities J., p. 15); (iii) verzoekster L. aangaf dat verzoekers *"een week"* (notities L., p. 9-10), dan wel *"Een of twee weken"* (notities L. 11) kregen om het geld te betalen,

terwijl verzoeker J. het *“over twee of drie weken”* had (notities J., p. 14); (iv) niet aannemelijk is dat verzoekers geen instructies kregen met betrekking tot de betaling (*“Zoals ik al zei er was geen concrete plaats om het geld te overhandigen, ik had het gewoon altijd bij mij, en ik wist dat er ook een of ander moment ze wel op mijn autoraam zouden tikken”*, notities J., p. 14).

2.5.6. Bovendien blijkt uit de afgiftedatum van hun paspoorten (16 november 2017 en 21 november 2017) dat verzoekers, in tegenstelling tot wat ze verklaarden (notities J., p. 11, p. 15; notities L., p. 9), hun vertrek uit Colombia reeds voor de aanrijding hadden gepland. Hierop gewezen, verklaarde verzoeker J. slechts dat hij niet goed is met data (notities, p. 16). Dergelijke uitleg kan de vastgestelde ongerijmdheid niet verschonen. Immers meer dan de loutere datum betreffen zijn incoherente verklaringen in essentie de chronologie van de gebeurtenissen zelf. Ook verzoekster L. wijzigde haar verklaringen en gaf aan dat verzoekers de paspoorten reeds voordien hadden geregeld en hun vertrek hadden voorbereid, omdat ze een gevoel van onbehagen kregen net omdat ze niets van de bende hoorden (notities, p. 11). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat deze wijzigende verklaringen de chronologie van de gebeurtenissen wijzigt. Verder dient opgemerkt dat L. op het einde van het persoonlijk onderhoud nog toevoegde dat de paspoorten samen werden aangevraagd, maar dat er wegens een probleem met haar identiteitskaart nog meer vertraging ontstond en dat zij eerst een nieuwe identiteitskaart moest regelen (notities L., p. 14). Nochtans werd de Colombiaanse identiteitskaart die zij heeft voorgelegd bij DVZ en die ze op het CGVS herkende als haar nieuwe identiteitskaart (notities L., p. 15) uitgereikt in 1999, en niet in 2017, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder ondermijnt.

2.5.7. Waar verzoeker J. er in het verzoekschrift op wijst *“dat hij en zijn vrouw de passpoorten hebben aangevraagd voor het incident in Yumbo, al omwille van hun onveiligheidsgevoel maar voor het incident (CGVS verzoeker p. 18; CGVS verzoekster, p. 11)”*, merkt de Raad op dat deze loutere bevestiging van verzoekers gewijzigde verklaringen geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.5.8. Ook de vaststelling dat verzoeker J. niets weet over de huidige stand van zaken betreffende zijn problemen (notities J., p. 15), ondergraaft de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas, temeer nu hij zijn bedrijf en cliënten aan zijn halfbroers overdroeg en hij zich aldus gemakkelijk kan informeren (notities J., p. 10). De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Verzoeker dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van zijn land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast kan niet worden ingezien dat verzoeker zijn bedrijf en cliënten aan zijn broers overdroeg (notities J., p. 10, p. 13), zonder hen op de hoogte te brengen van de reden van deze verkoop en hen aldus in het duister zou laten over de gevaren die eraan verbonden waren. Zelfs al stelde verzoeker dat hij zijn bedrijf gesloten had en slechts het cliënteel en de voorraden had overgedragen en dat zijn broers een kleinere handel uitbaatten die minder risico loopt, dan nog kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn familie zou inlichten over de bedreigingen en afpersing. Verder dient opgemerkt dat verzoekster L. tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat verzoekers via de moeder van verzoeker J. gehoord hebben dat er later nog iemand naar verzoekers verblijfplaats heeft gevraagd (*“een familielid van mijn echtgenoot die heeft op een gegeven moment naar zijn mama gebeld om te vertellen dat er een of ander persoon op straat achter mijn echtgenoot had gevraagd en waar dat hij zou zijn, dit familielid heeft gewoon gezegd dat hij het niet wist en die persoon heeft geantwoord dat hij het wel wist, en dat het beste wat hij heeft kunnen doen is vluchten, en als het ware verdwijnen.”*, notities L., p. 12). Verzoeker J. maakte hiervan zelf spontaan geen melding en kon slechts reageren op wat L. heeft verteld nadat hij op voorstel van zijn raadsman expliciet werd gevraagd naar iemand die zijn moeder belde over de problemen die hij had gekend (notities J., p. 17-18). Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

2.5.9. Hoewel wordt aangenomen dat verzoeker J. in Colombia als bedrijfsleider actief was, kan gelet op bovenstaande geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen en afpersing die ertoe zouden hebben geleid dat verzoekers met hun gezin Colombia dienden te ontvluchten.

2.5.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op de UNHCR *“Guidelines”*, die bevestigen dat afpersing heel gewoon is in Colombia en dat verzoeker een uitgesproken profiel heeft dat een risico loopt op afpersing, dient opgemerkt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe, gelet op bovenstaande, in gebreke.

De Raad merkt nog op dat uit geen van de voorgelegde documenten en rapporten kan blijken dat alle bedrijfsleiders in Colombia bedreigd worden, laat staan in zodanige mate dat ze het land dienen te ontvluchten.

2.5.11. De door verzoekers voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De door verzoeker ingediende klacht van 28 augustus 2013 betreft slechts een weergave van de verklaringen van verzoeker J. en vormt aldus op zich geen bewijs dat de door hem verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het document van het parket van Cali van 13 september 2013 bevestigt enkel dat verzoeker J. in 2013 een klacht heeft neergelegd. Hoe dan ook betreft dit een klacht van 2013 en kan deze geenszins aantonen dat verzoeker na het stopzetten van zijn handel nog steeds door criminelen werd gevisieerd en bedreigd, noch dat deze criminelen naar hem op zoek waren of zouden zijn nu hij niet langer het profiel van zelfstandige bedrijfsleider heeft. Immers, verzoekers halfbroers hebben zijn klanten en voorraad overgenomen en dus in wezen zijn zaak, zonder dat verzoeker J. melding maakt van enige dreigementen naar hen toe, wat dan ook het risico van deze handelsactiviteit relativeert. Het loutere feit dat verzoeker J. in het verleden een winkel heeft uitgebaat en om die reden mogelijks door criminele bendes is benaderd om geld te betalen in ruil voor "*bescherming*" volstaat niet om verzoekers nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verder tonen de neergelegde identiteitsdocumenten slechts de identiteit en nationaliteit van beide verzoekers en hun kinderen aan, wat niet betwist wordt. Het rijbewijs van verzoeker J., de notariële akte en de geboorteaktes van de kinderen houden geen verband met de door verzoeker ingeroepen feiten.

De documenten betreffende het bedrijf van verzoeker J. bevestigen dat hij een eigen bedrijf had in Colombia, maar kunnen zijn voorgehouden vrees voor vervolging niet aantonen. Uit deze documenten blijkt bovendien dat verzoekers bedrijf op 23 januari 2018 nog niet ontbonden was (document Camara de comercio de Cali, p. 2), terwijl hij had aangegeven dat hij zijn bedrijf gesloten heeft en zijn voorraad en klantenbestand in ruil voor een commissieloon heeft overgedragen aan zijn halfbroers (notities J., p. 13). Dit kan ook blijken uit verzoekers verklaringen nu niet kan worden ingezien dat verzoeker zich niet meer zou herinneren wanneer hij het bedrijf precies aan zijn broers heeft verkocht ("*ongeveer ergens april, mei of juni. Ik kan geen exacte datum geven.*", notities J., p. 14). Uit voorgaande vaststellingen kan slechts blijken dat verzoeker de volledige waarheid over de stopzetting/overdracht van zijn bedrijf achterhoudt.

Wat betreft het document dat aantoont dat verzoekster L. een woning op haar naam heeft staan, dient opgemerkt dat dit feit niet wordt betwist, doch niet kan aantonen dat verzoekers vervolging vrezen in geval van terugkeer.

De foto's van de wagen kunnen verzoekers asielrelaas evenmin aantonen. Foto's hebben immers ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit deze eenvoudige, ongedateerde foto's kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarbij de schade aan de auto werd veroorzaakt.

2.5.12. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.13. Uit de "*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14).

2.5.14. In de UNHCR richtlijnen (*"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015), toegevoegd aan het administratief dossier, wordt nergens geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, het land van nationaliteit van verzoeker, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat aldus elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* het departement Valle de Cauca, en zijn mogelijkheid zich desgevallend elders te vestigen zoals bepaald in artikel 48/5, § 3 dat luidt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2" (...);".*

2.5.15. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt hun land te hebben verlaten omwille van een persoonlijke vervolging. Zelfs indien verzoekers volhouden te worden bedreigd, merkt de Raad samen met het CGVS op dat verzoekers zich – indien nodig, *quod non* - aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten hun geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken, met name in de hoofdstad Bogota.

Rekening houdend met beide verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hen redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in een van de grote Colombiaanse steden zouden vestigen. Immers, verzoeker J. beschikt over een diploma technisch onderwijs (notities J., p. 7-8) en heeft ruime werkervaring als zelfstandige: hij werkt al sinds zijn zestiende (notities J., p. 5), heeft op eigen kracht een bedrijf opgebouwd met 8 à 9 vaste werknemers, plus seizoenarbeiders indien nodig (notities J., p. 5), en met een omzet van 800 à 900 miljoen peso's per jaar (notities J., p. 12). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij vertrouwd is met de nodige administratie voor het runnen van een bedrijf (notities J., p. 4-5). Bovendien ontvangen beide verzoekers op heden inkomsten. Zo krijgt verzoeker J. elke maand een commissieloon van zijn twee broers, ten belope van 2.800.000 peso's per broer (notities J., p.14), en ontvangt verzoekster L. elke maand ongeveer 700.000 peso's aan huurgeld (notities L., p. 6-7). Verder heeft verzoekster J. ook technisch onderwijs gevolgd, hoewel ze dat niet heeft afgemaakt, en werkervaring als verkoopster en secretaresse (notities L., p. 5). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het minimumloon in Colombia in 2017 ongeveer 740.000 peso's per maand bedroeg (*"Colombia raises minimum wage by 7 percent for 2017"* van 30 december 2016), zodat beide verzoekers huidige maandelijkse gezinsinkomen al ver boven het bestaansminimum ligt. Voorts schat verzoeker J. de winst van zijn bedrijf op 20 à 30 miljoen peso's per maand (notities J., p. 12-13), zodat niet onredelijk is aan te nemen dat verzoeker over aanzienlijke financiële reserves beschikt. Dit blijkt tevens nu verzoeker J. verklaarde dat er voor de aankoop van het appartement en de auto ongeveer 170-180 miljoen peso's op de bank paraat stond (notities J., p. 13). De vaststelling dat verzoekers gewoon een woning en auto kon kopen zonder daarvoor iets te moeten lenen (notities L., p. 10) is verder ook een indicatie van een comfortabele financiële toestand op dat ogenblik. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet blijken dat een hervestiging voor verzoekers – in zoverre noodzakelijk - een onredelijke beproeving zou zijn.

2.5.16. Verzoeker J. gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog aan dat hij de guerrilla's vreest, maar geen andere redenen te hebben die een hervestiging in de weg zouden staan (notities J., p. 19). Verzoekster L. stelde niet te weten of zij in Bogota terecht zouden kunnen, maar verklaarde dat verzoekers hier minder last hebben van onveiligheidsgevoelens (notities L., p. 13). Zoals hierboven vastgesteld slagen verzoekers er niet in hun persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op voorgaande kan redelijkerwijs worden aangenomen dat beide verzoekers, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg zijn om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezitten, in staat zijn om elders in hun land in hun levensonderhoud te voorzien.

2.5.17. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat in de UNHCR “Guidelines” wordt onderlijnd dat *“het helemaal niet vanzelfsprekend is dat personen die door de gewapende groeperingen geviseerd worden over een veilig vluchtalternatief zouden beschikken in Bogota aangezien deze groeperingen in staat zijn om hun activiteiten over het heel land te voeren”* en dat volgens de “Guidelines” en het rapport van de “Immigration and Refugee Board” van Canada de invloed van gewapende groeperingen, zoals de Clan del Golfo, heel groot is in grote delen van Colombia, merkt de Raad andermaal op dat verzoekers hun persoonlijke vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt. Het is dan ook niet aannemelijk dat zij persoonlijk zouden worden geviseerd in Bogota.

2.5.18. Daargelaten de huidige situatie in beide verzoekers regio van herkomst, beschikken verzoekers over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.19. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.5.20. Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoekers bijgebrachte (kranten)artikelen en rapporten blijken dat het geweld in Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoekers in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK